

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Mesečnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 108.

V Ljubljani, v ponedeljek 12. maja 1890.

Letnik XVIII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 10. maja.

Budgetna razprava.

(22. dan.)

Milovanja vreden junak.

Včerašnja seja končala je z jako zanimivim jezičnim dvobojem med poljedelskim ministrom grofom Falkenhaynom in voditeljem združenih levčarjev, pl. Plenerjem, ki je bil od ministra neusmiljeno zbičan. Za poslanca Richterjem poprijel je namreč grof Falkenhayn besedo in je najprej odgovarjal posameznim govornikom ter našteval, kaj je ministerstvo storilo za povzdigo kmetijstva; za pokončanje trtne uši, za osuševanje močvirij, za vredbo ribarstva, gozdarstva, rudarstva itd. Potem se je obrnil proti socialno-političnim načelom poslanca Verganija, ki je v svojem govoru o kmetijstvu zahteval vredbo četrtega (delavskega) stanja z ustanovo delavskih zbornic, s splošno volilno pravico, z vredbo osemurnega delavnika, povikšanjem dnin itd., da bodo mogli delavci človeku spodobno živeti. Vergani se je v svoji razpravi obračal proti kapitalistom in milijonarjem, ki delavcem dajejo delo, pa se z njihovimi žulji bogatijo.

Minister je odgovarjal, da tudi on želi delavcem izboljšanje njihovega stanja; da pa to le oni zaslužijo, ki v človeški družbi spolnujejo svoje dolžnosti. (Dobro! na desnici.) To pa jednako veže delavce in gospodarje, ako hočejo, da se bode obema dobro godilo in da se sedanje slabe razmere izboljšajo za vse prihodnje čase. Ne gre o delavcih govoriti, kakor o posebnem četrtem stanju; oni so le posebna vrsta ljudij, ki se nahajajo v vseh stanovih in za katere se je ravno pri nas v Avstriji brez splošnje volilne pravice več storilo, kakor v drugih deželah, kjer imajo splošno volilno pravico.

Konečno je minister govoril o kapitalistih in svaril pred vednim zabavljanjem proti bogastvu, rekši, da je treba v tem oziru le skrbeti, da boga-

stvo ne postane zlato tele, ki bi ga ljudje molili in okoli njega plesali.

Da se pa to ne zgodi, se ne sme trpeti, da bi z blatom okidavali vero, da bi zasmehovali in zasramovali to, kar je z njo v zvezi; da bi se norčevali iz Boga in večnosti. (Dobro! na desnici.)

Ako se spoštujejo vse božje zapovedi, katerih prve štiri utemeljujejo veljavo božjo, veljavo družine, veljavo države, potem bode mogoče, da bode država človeka branila pred prelomljenjem sedme zapovedi. Če je pa spoštovanje do veljave zginilo iz človeškega srca, kar se gotovo zgodi, ako zgine vera v Boga, bode državi silno težko ljudi braniti, če jo bodo na pomoč klicali zoper prelomitelje sedme zapovedi.

Živahno odobravanje in ploskanje je sledilo tem besedam ministrov, okoli katerega so se gnetili njegovi tovariši in desniški poslanci, da so mu čestitali k tako moškim in krščanskim besedam.

Levičarjem pa so jako presedala ta načela. Ko je torej govoril še Levakovsky o petroleji v Galiciji, je bil konec razprave ter je bilo treba voliti generalna govornika; izbrali so svojega prvega junaka pl. Plenerja, da se zakadi v ministra in ga podere na tla. Plener je prevzel to nalogo in z vso silo prijemal grofa Falkenhayna, češ, da krščansko-socialna načela, katera je ravnokar razpravljal minister, nasprotujejo zgodovini, nasprotujejo človeškemu in naravnemu razvitku. (Živahno odobravanje na levi.) Ta vprašanja so silno važna, zato bi si moral mož, ki je kot svetovalec krone na tako odličnem mestu, v sedanjem času, ko vse pretresava te reči z največjo strastjo, dobro premisliti, predno je z ministerskega sedeža tako odločno in tako strankarsko proglašal program, ki je v nasprotju z vsem dosedanjim političnim in socialnim razvitkom. „Tudi to mi ni bilo všeč,“ — pravi Plener, — „da je minister sedanjí čas označeval kot dōbo, v kateri gospoduje bogastvo in češčenje zlatega teleta. (Glasni klici na desni: Saj tega ni trdil.) Da, da, gospodje! (Klici: Ravno narobe!) Ljudje plešejo pred zlatim teletom, pred kapitalom.

(Ne; rekel je, da se ne sme pred njim plesati!) On je svaril pred plesom okoli zlatega teleta, s tem je vse povedano.

Njemu se dozdeva, da nekateri hočejo na ta način plesati okoli kapitala, zato svari pred tem. To je hotel reči, in tudi tako govorjenje je za ministra nevarno. (Prav res! na levi.) Tako govore ljudje, ki so očitni sovražniki kapitala sploh. Če kak socialno-demokratski puntar tako govori, zdi se mi to popolno umevno; vlada pa ne sme in ne more tako blebetati. (Prav res! na levi.) Vlada se mora v socialno-razburjenih časih vsega ogibati, kar bi netilo in podpihovalo sovraštvo in socialno nasprotstvo. (Prav res! na levi.) Zato obžalujem, da se je z vladne strani tako govorilo.“

Ko je Plener izgovoril, so levičarji ploskali in živahno odobravalí njegove besede, desnica pa je ugovarjala in sikala. Levičarji so si bili v svesti popolne zmage svojega jezičnega junaka, in podpredsednik baron Chlumecy bi bil rad vsaj za prvi dan svojemu sodruhu varoval dozdevne lavorike ter je prigovarjal ministru Falkenhaynu, ki se je pri njem oglasil za besedo, naj molči, ker se sicer razprava vnovič odpre in zavleče. Toda minister mu ni hotel storiti te ljubavi; ko je zgovoril drugi glavni govornik dr. Vitezič, ki je opisoval razmere kmetijske družbe v Istri in priporočal v posebni resoluciji razvojitve njeno v slovensko-hrvatski in italijanski oddelek, grof Falkenhayn vstane in slovesno naznanja, da mora odgovoriti Plenerju. Jaz sem 60 let star, rekel je Falkenhayn, sem 11 let minister in od l. 1867. delujem v parlamentarnem življenju. Jaz vem in sem tudi zmerom varoval vse, kar čast in spoštovanje visoke zbornice zahteva, in se ne dam od nikogar, tudi od voditelja še tako velike stranke, v tej zadevi opominjati ali poučevati. (Živahna pohvala na desnici.) Poslanec hebske trgovske in obrtne zbornice mi je očital, da sem ščuval proti kapitalu, in ko se mu je reklo, da to ni res, je pristavljaj, da je bil to vsaj moj namen. Kar jaz govorim, govorim tako, kakor mislim; da

LISTEK.

Koncert v Alojzijevišči.*)

„Felices artes, si de iis soli artifices iudicarent“, rekel je slavni Kvintilijan. Potemtakem, gospod vrednik, nikar ne pričakujte, da bi kritično presojeval muzikalno-deklamatorični koncert, kateri so priredili 28. aprila t. l. gojenci kn. škof. Alojzijevišča. Vendar si ne morem kaj, da ne bi na kratko označil vtisa, kateri je napravila ta učenska predstava.

Bogati, 12 toček obsežni vspeh je razvrstila spretna roka s finim okusom takó, da je bilo vse lepa, harmonična celota v divni mnogoličnosti. Pesništvo, godba in petje se je prijateljsko združilo, da se je medsebojno oživljalo in tolmačilo duhove umetnikov. — Častno je pričela vspeh znana, a vedno nova Nedvėdova: „Pozdravljam te, gorenjska stran.“ Ko so potihnili ti čisti glasovi mešanega zbora, nadaljevali ste „dve ariji na citrah“ tiho, zvonko, kakor v daljavi podoben motiv in pripravljali poslušalce na otožno, melanholično navdahnjeno pesnico „o mraku“. In zopet je potihnil ta krepki

moški zbor. Z domačih poljan, koje je prezvaljal večerni „Ave Marija“ zvon, pa nas je prestavil, vzgledno deklamovan, Ciceronov prvi govor zoper Katilino na klasična tla. Sēm „od gorenjske strani“ se je preselil duh v starodavno rimsko stólico — v starešinsko zbornico. A dolgo niso udarjali na uho krepki odmevi davnoproglašega sveta, ker znane narodne: ljubka pesen „Po jezeru“, tožeča „Vse mine“ in razburjeno veselostna „Dolenjska zdravijca“ so zopet poklicale občinstvo v sedanjost in mu tako milo oznanjevale našo krotkost in čisto naziranje narodovo; zató smo v hipu bili v stanu pozabiti onega osornega rimskega duha. Ravno da so utihnili domači glasovi, začuli so že poslušalci dobrega znanca — starega Homerja. Preznani je prizor iz divnega XXIV. speva Ilijade: Kako namreč prosi Prijam Ahileja za truplo mrtvega ljubljence, Hektora. Zato mi ni treba še posebno opozarjati na ta večno-lepi umotvor.

Skrivnostno so odmevale grške besede, izvrstno predavane — skoro nekaj anahronizem; a bolje kot z deklamacijami iz starih jezikov niso mogli pokazati gojenci, kako radi se vežbajo pri vsi svoji navdušenosti za lepe umetnosti v svojih glavnih gimnazijskih tvarinah, v klasičnih jezikih. — Znana „Na straži“ s krasnim bariton-solom je završila prvi

del programov. — Samospev „Domovini“ je pričenal drugi del. Lepe besede, izvrstna kompozicija, točno predavanje ter umetno spremljanje i na harmoniji i na goslih se je združilo prelepo v podabljač globoko domovinsko ljubezen našega naroda; poleg izobrazbe v znanostih drugi visoki vzor, po katerem naj težje gojenci in sploh naša mladina. A še k lepšim vzorom so budile naslednje točke. Mogočno je vplivala na nas tragika mojsterske predavane pesni „Getzemane“. Vzveličar tu moli na vrtu Getzemane, poteč krvavi pót in koprneč silnega trpljenja, vendar udan v voljo svojega nebeškega Očeta. Milijoni nesrečnikov vzdihujejo po vzveličarji. Kar priklje iz zemlje bela lilija, a iz nje se prikaže božji sel, ki potolaži žalostnega Vzveličarja. Pretredujejo prizor!

Le polagoma, a jako blagodejno je olajševala prekrasna Fürsterjeva pesen „Ave Maria“ silni vtis prejšnje, vzorito krasne točke. I s to točko nekako v neprisliljeni zvezi je bila nastopna slovenska deklamacija S. Gregorčičeve pesni: „Oljiki“. Deklamator se je tako vtopil v divni spev, da je poslušalca prisilil popolnoma se udati čarobnemu vtisu, ki ga učinja nedosežni ta umotvor. Titlova krasna skladba „Die nächtliche Heerschau“, ki jo je radi dostojnostnega učinska morala spremljati vojaška

*) Slučajno zaostalo. Op. vred.

je pa vse neosnovano in neresnično, kar mi je podtikal gospod poslanec, najjasneje priča stenografični zapisnik, po katerem sem govoril tako-le: „Ne bi hotel skleniti, da ne bi še enkrat omenjal milijonarjev, o katerih je Vergani govoril. Prav prijetno je in v mnogih krajih prav radi poslušajo, če se o kapitalu govori, in če ga opisujejo kot vzrok vse revščine v tem življenji. Govoré sicer o kapitalu, mislijo si pa večidel kapitaliste, in nastaja nekaka nevoščljivost, ki v tem oziru človeško srce naravno navdaja, ki se pa s tem podpihuje že k sovraštvu. To morda služi kakemu namenu, temu namenu pa gotovo ne, da bi se delavcem potem bolje godilo. (Čujte, čujte! in odobravanje na desnici.) Kapital ni vzrok vse revščine na svetu, marveč je vsaka dežela in vsak kraj, kjer ni kapitala, sama revščina. (Čujte, čujte! na desnici.) Zato bi svaril pred temi vednimi klici proti milijonarjem, in družega se v tem oziru ne dá storiti, kakor skrbeti, da kapital ne postane zlato tele, da ga človeštvo ne moli in okoli njega ne pleše. (Čujte, čujte! in dobro! na desnici.) To je treba zabraniti, to je gotovo, ali obstanek kapitala je potreben in ne bi hotel biti poslanec, ki bi bil izbran iz kakega kraja in prihajal poročat o svojem delovanju v kraje, kjer ni nobenega kapitala. (Čujte, čujte! in odobravanje na desnici.) S tem, mislim, sem dokazal, da tega nisem govoril, kar mi je očital Plener.

Desnica je živahno odobraval ministro, levičarji pa so obmolknili in bili presenečeni, kakor z mrzlo vodo polit cucek. Poslanec Plener se je skušal sicer izgovarjati, da ni dobro slišal ministrovih besed, da se mu je zdelo, kakor da bi bil tako govoril itd. Ali s tem je le še bolj grdil samega sebe. Plener ministra ni poslušal, ampak eden njegovih mu je povedal, da je govoril nekaj o zlatem teletu in o plesu okoli njega, in Plener je takoj zavijtil svoj meč in planil nad ministra ter prav po pobalinski kričal: Ali zabavljaš?! Toda skupil je, kar je iskal, in nekateri veljaki izmed levičarjev, katerih zvezda zahaja vsled Plenerjevega solnca, kakor n. pr. stari Herbst so se škodoželjno v pest smijali, da je bil od ministra tako sramotno pobit. Kar je iskal, je res tudi našel.

V današnji seji bilo je ministerstvo poljedelstva dovršeno in so bili v potrebnosti sprejeti naslednji zneski: Za centralno vodstvo 278.650 gld., za državne učne zavode 99.730 gld., za kulturo 2.157.891 gld., za rudarske urade 208.420 gld., za dotične učne zavode 92.891 gld., za konjerejo 1.680.625 gld., za gozdarstvo 3.659.495 gld., za rudarstvo 5.942.168 gld. Zaklada znaša pri centralu, deželni kulturi in konjereji 685.510 gld., pri gozdarstvu 4.010.647 gld., pri rudarstvu 7.124.550 gl.

Justično ministerstvo.

Ob polu štirih bilo je poljedelsko ministerstvo dovršeno in se je pričela razprava o centralnem vodstvu justičnega ministerstva. Vendar je prišel na vrsto samo prvi govornik Bareuther, ki je razpravljaj zgolj le novi kazenski zakon. V ponedeljek pride na vrsto poslanec Vošnjak, ki bode govoril o porotnih sodnijah v Celji, zlasti o govoru, s katerim je predsednik Heinricher letos pozdravljaj porotnike.

Naše politiško obzorje.

(Dopis v Stajarskega.)

Cetudi smo na „Konci“, vendar je prodira tudi tema prestolnice Slovenije v naše kote. Kar črno se mi je delalo one dni pred očmi, kadar sem čital tisto „nazadnjaštvo klerikalnih hlapcev“ v „klerikalnem Slovenci“. „Katero?“ No — o ljubljanski volitvah, kjer so hoteli baje lučnjake ljubljanske, in svetle, kakor ražanj, ki je že visel več desetletij v dimu, svečnike Slovenije zakriti mračnjaki ljubljanski pod polovnjak. Mračilo in temnilo se mi je, da sem že mislil na pomrčenje solnca. Dokler se mi ni popolnoma stemnilo, vzamem pratiko, ali je res pomrčenje solnca — toda o čem takem niso ničesar povedali vremena preroki! — Kar me izdere iz zadrege prijatelj z lučjo. Stopivši v mojo hišo, posveti se mi pred očmi. In kadar je odprl suknjo, zablistalo se je, kakor bi vžgal več normalnih sveč močno električno svetilnico. Kaj vrabca imaš — „luč, naprednjaštvo, razsvetljenost...“ Slovenskega Naroda“, tekla so mu naglo besede iz ust. Čitam, čitam — toda pogled mi je kar jemala preveč vekava svetloba, katera se razsiplje iz „Narodove“ svetilnice po celi Sloveniji! Ko bi le preč vekava luč „Slov. Naroda“ prižigalec ne bila, kako dober kup bi ob zimskih večerih bila ta razsvetljava namestu petroleja. Toda čudom sem se začudil — kadar sta prišla v eni hiši skup tema „Slovenca“ in luč „Slovenskega Naroda“. Luč „Slovenskega Naroda“ nalik večji, ki zmočuje samo lahkoverne ljudi, pokazala se je popolnoma — lažnjiva. In na to je tudi „Zvon“ zazvonil — ne vém ravno kje v Ljubljani stoji zvonik njegov, da se tako daleč sliši — in naenkrat očutil se je neki „duh“. Ali je gonjač „Zvona“ to napravil, ali kako je prišlo! Zato pogledam na „Obzor“. Ta pa je pokazal zraven svoje jasnosti tudi neke pege. Pojasnjeval je temo klerikalizma „Slovenčevega“, bolje rečeno, privil je malo preveč svetlo gorečo svetilko „Slov. Naroda“ liberalizmu. Toda „Slovenec“ je v svoji temi in nazadnjaštvu še vendar toliko videl, da je ponatisnil v svoji 91. št. 22. aprila „Obzorov“ članek (pod napisom „Obzor“ in ljubljanske volitve). Pistoč mej drugim pravi: „Liberalizem in klerikalizem, to je tuja importacija, katero so naši neprijatelji tudi pri drugih prilikah znali porabiti proti nam“. In „Slov. Narod“ grajal je rečeni članek v svoji 90. št. pod napisom „Izbori u Ljubljani“. Kot stranke luči in napredka glasilo menda od vekave svetlobe ni videl prav, kali!? Napisal je tako debelo laž, da je ne bi obsegla dva; spoznal pa je vse to za laž otrok, kateri se je že malo brati naučil. Le čitaj ono številko od besede do besede; mej drugim piše: „... Tudi mi smo preverjeni, da je klerikalizem tuja importacija, katero so izumili naši neprijatelji in jo uporabljajo proti nam“. Kje je tukaj resnica? Kaj, stranka napredka, luči, in nje glasilo „Slovenski Narod“ naj laže? — Da se boš o tem bolj prepričal, čitaj, kar piše „Slovenski Narod“ v 98. št. in pa „Slovenec“ št. 92, 93, 96. In če nimaš na očeh mrene debele, kakor je koža krokodilova, prepričal se boš, kje laž in kje resnica! In

stvo je zato z zanimanjem sledilo posameznim točkam in z navdušenim ploskanjem izraževalo svojo zadovoljnost in zahvalo gojencem, ki so lahko ponosni na te veleslavne osebe, ki so je počastile s svojim pohodom. Navzoči so bili: P. N. prevzvišeni knežškof, deželni predsednik baron Winkler z visokorodno gospo in baronico hčerjo Andrejano, dvorni svetnik Schemerl, deželni sodnji predsednik Kočevar, finančni ravnatelj Plahky, polkovnik Gariboldi, stolni dekan pl. dr. Pauker, finančni prokurator dr. Račič, podžupan Petričič in mnogo družih odličnih, duhovnih in posvetnih gospodov. — Pa dovolj! — Prečastitemu vodstvu kn. škof. Alojzijevišča čestitam prav iz srca na izvanrednem vspehu, ki je najlepše plačilo neumornemu delovanju; gojencem pa kličemo: Le vrlo naprej! Naprej — vselej in povsod vneti za vse to lepo in blago, za kar ste sedaj kot alojzniki navdušeni v toliki meri. Požnost in pridnost naj Vam je géslo vsega življenja!

Kakor smo čuli, bila je drugi dan enako izborna ter enako točna predstava za gg.: bogoslovce in diake. Priznanja vredne požrtvovalnosti prečast. vodstva in vrlih gojencev se bodo vdeleženci gotovo s hvaležnostjo spominjali in tudi kedaj v svojem poklicu delovali za one vzore, za koje so jih navduševali ta večer v Alojzijevišči.

če še doktorji prava kaj takega pišejo, tedaj — „justicija spi“, kakor čitaš v neki povesti Bousnjega „Zvona“. Zares, taka pisarija vredna je Greuterjevega medmeta. — In „da se resnica bolj spozna, čuti treba oba zvona“. Ker smo že udeleženi na oba naša in na eden hrvaški, poslušajmo še drugi hrvaški zvon, kateremu je ime „Katoliška Dalmacija“. Čudno članek čitamo v „Obzoru“, piše vrli vrednik in nadaljuje, kakor bereš v slovenščini: „Gledé na volitve v Ljubljani, kjer sta zdaj dva tabora: klerikalci in liberalci, naj-si pravi: „Bog varuj, da bi se mi za eno ali drugo potegnili“, in vendar hočeš nečes poteguje, izrazuje se za liberalno! Piše, da sta pri nas klerikalstvo in liberalstvo besedi, kateri nimata ni moreta imeti smisla. Zaradi tega pravi bratom v Ljubljani, da so „kratkovidni“, da se cepljejo v dva tabora“.

„Tudi mi obžalujemo, da sta dva tabora in vprašamo slavni „Obzor“, da nam pové, kdo je temu kriv? Tudi Slovenci-katoličani želijo slogo in še kako, ali slogo v dobrem.“

In če je za nas „glavno“ — quod esset demonstrandum — doseči narodno in politično svobodo; za nas ni in tudi ne more biti indiferentno, je-li se pri tem jemlje ali ne dolžni obzir na vero in duhovništvo. Unum facere et aliud omittere, gospôda okô „Obzora“.

„Ne velja tudi ona, da je liberalizem in klerikalizem „tuja importacija“. Tuja importacija je liberalizem, klerikalizem pa rectius: ljubezen do vere in duhovstva, to je naše izročilo, naša tradicija, to je naš h očetov dedščina in ne tuja importacija.“

Nam se zato čisto zdi, da „Obzoru“ „liberalstvo“ in „klerikalstvo“ nista v pameti popolnoma jasna. In v tem nas potrjuje sam „Obzorov“ članek, kadar veli: „Liberalizem ne sestoji se v kričanju zoper duhovnike; liberalizem je nezavisnost, liberalizem je ljubezen do domovine, liberalizem je boritev za narodna prava.“ Kaj pa je potle klerikalizem? Naravno po mislih „Obzora“ klerikalizem je vse nasprotno!! (Po logiki že — toda logika pri naših soprniki in pa lanski sneg.)

„Te smešne misli se čudimo, da so se mogle vtihotapiti v inače resno in v dobrem duhu vrejevan dnevniki; ter se nadajamo, da se bo kako tako zadovoljilo tej zaušnici resnici in pravici.“

„Mejtem naše duhovstvo in vsi sploh dobri katoličani imajo nov dokaz, da-li so zdaj časi, v katerih smemo dremati.“ Tako „Katoliška Dalmacija“.

In da je liberalizem res prava rakova bolezen, katera vse razjeda, družine, države, dokaz so nam današnje razmere in težnje vseh razmišljajočih državljanov, kateri so že vstali zoper kugo evropejsko. Samo židovska in liberalna družba tega pripoznati noče, zato se upira na vse kriplje. In da se s temi mislimi kacega „vročekrvnega kapelana“ neosnovano mnenje liki dogma ne proglašja in propoveduje, kakor hoče slepiti svoje bralce „Slov. Narod“ v 98. šte., povedati hočem, kaj o tem še piše dr. Feliks Sardá y Salvany v znani knjigi „Der Liberalismus ist Sünde.“ Was ist der Liberalismus? In der Ordnung der Ideen ist er ein Kuäuel von falschen Anschauungen; in der Ordnung der Handlungen ist er eine Kette verbrecherischer Handlungen, die praktische Folge jener Ideen... In der Ordnung der Lehren ist der Liberalismus Haeresie. Iz tega in že prej povedanega je tudi slepcu jasno, da mora vsak vesten duhovnik protestirati pri nas Slovencih zoper hvalo in kadilo, katero troši „Slov. Narod“ duhovnikom. Vedite „Narodovci“, da duhovništvo na Stajarskem ima isto vero, ista načela, kakor kranjsko, le razmere so tukaj druge, zakaj posvetnjaki in duhovniki živimo, rekel bi v stekleni hiši miru. Anglež pravi: kdor prebiva pod stekleno streho, ne smé nad sebe lučati kamenja. Capito — e basta.

Rečičan.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. maja.

Notranje dežele.

Ceško-nemška sprava. „Politik“ piše: „Dolžnost čeških članov konference je, da spravijo v soglasje prevzeto zavezo s svojo moško častjo, s častjo narodne stranke in vsega češkega naroda, kakor tudi z njegovimi interesi.“

Ogerska. V klubu skrajne levece gospôda ni edina. Kakor smo že omenili, utegne izstopiti iz kluba njegov podpredsednik Ugron, ker se ne strinja s klubom gledé na revolucionarja Košuta. Z njim utegne izstopiti še 10 ali 12 poslancev. Približali se bodo zmerni opoziciji pod vodstvom grofa Apponyja.

godba, je završila ves program. Dobrodejna groza se je polastila poslušalcev, sledečih raznim njenim prizorom. Ob 12. polnočni uri namreč začne buditi bobnar vse umrle Napoleonove vojake; s severa se zbirajo in iz Egipta tu sém v elizejsko poljano in sežejo po orožji. Koj za njim skliče mrtvi trobentač vse raznoliko konjištvo iz grobov. Kakor možato, resno pehota — tako burno — hitro prihrumi v godbi konjica. Ko je zbrana vsa mrtva vojska, vstane še kralj iz groba. Prihaja. Priprosto opravljenega spremlja Napoleona blesteča se množica maršalov ter generalov. Z vso vojaško častjo pozdravlja vojska cesarja. Z največjim „fortissimo“ zapoje potem zbor mrtvega cesarja dano parolo: „Francoska“ in odgovarja si samemu sebi nenavadno, tožno-zategnjenim odzivom: „Sent-Hélène“. Kaka vrzel mej obema, kaka tragika usode! In kaka umetnija v kompoziciji — kaka navdušenost pri gojencih, ki so pevajoč to zgodovinsko skladbo res tudi čutili ostre korake človeške zgodovine!

Vspeh je bil brezdvoybeno nenavadno časten. Vse točke so se vršile natančno, in posebno pri petji ne vém, ali bi bolj hvalil mило-ljubke glasove sopranov in močne glasove basov, ali pa bi se čudil nad vse hitro se vršéči točnosti in preciznosti te besede: ker le v dobri poldrugi uri se je završil ves obširni program. — Nenavadno izbrano občin-

Vnanje države.

Nemčija. Pri posvetovanji o bogočastnem proračunu je predlagal v pruski gosposki zbornici grof Pfeil predlog, da bi vlada odstranila nerednosti, ki se vrše na viših učiliščih radi prevelicega števila židovskih učencev ob njih praznikih. On vidi v prevelikem številu židovskih učencev na višjih učiliščih socialno nevarnost. Bogočastni minister je trdil, da ni mogoče odreči pristopa židovskim učencem na vseučilišča pri sedanjem razvoju šolskega pouka. Če bi se to storilo, prisiljen bi bil narod v nekaj razvoj, kateri bi povzročil razpad, a ne združenja. Dispenciacijo ob praznikih, kakor sploh vse vprašanje naj se pusti na poučno-tehničnem polju in naj se ne stavijo kar splošno političke zahteve. Miquel je govoril v enakem smislu. Kleist-Retzov in Schulenburg sta za predlog, kateri je bil sprejet. Radciwill se je pritoževal, da se zatira poljski jezik po šolah, a bogočastni minister mu je ugovarjal. Načela so tista, kakor pred več leti. (1)

Turčija. Med turškim pravosodjem in nemškim poslanstvom v Carigradu se je vnel prepir. Meseca februarja je prišla policija v Carigradu mornarja neke nemške kupčijske ladije, ker se je bil upijal. Vlekla ga je k straži, tam surovo ž njim ravnila, ga poškodovala in izpustila čez pol ure. Mnogo sta si prizadejala nemški generalni konzul in nemški poslanik, da je bila policija za ta zločin z zaporem kaznjena, a kmalu vsled sodnijske preiskave iziščena, kar je vzbudilo veliko vznemirjenost v nemških diplomatskih krogih. Gotovo ne bo de stvar pri tem ostala.

Brazilijska. Kakor se poroča iz Rio de Janeira v Lizabonu, izdalo je dvanajst škofov razglas naslednje vsebine: Brazilijsko škofijstvo obžaluje usodo cesarja doma Pedra in družine njegove, a republike ne pobija, katera je vsekako s sv. vero združna. Priznava tudi, da je mogoč obstanek svetne in duhovne oblasti druge poleg druge, a poudarja, da jih ni moči ločiti. Energično pobija odlok o ločitvi cerkve od države in prostost bogočastja.

Izvirni dopisi.

Z Dobrne, 8. maja. (Strahovita uganjka — rešena.) Da se zadeva razume, naj povzamem prejšnja tri svoja naznanila, potem pa pristavim rešitev uganjke.

Minoli ponedeljek zjutraj je posestnik Krajnc, po domače Cesar, v okolici Klanec ob rebru hriba pod gozdom tik ceste blizu svoje hiše v koprivji našel — človeško glavo. Ista je bila sicer že zelo ohabljen, manjkale ste ušesi, razkljuvan bil je jezik, oškodovana čeljust. Ogledovalci vendar niso pomišljevali dolgo, da so najden predmet prepoznali kot glavo Blaža Pohajača, berača.

Strašna novica se je bliskoma raznesla po okolici in dalje po občini. Nekateri so v naglici sicer verovali, drugi ne. Zadnje zavoljo tega, ker sedaj „sadijo buče“, a to pomeni toliko, kakor po mestih prvi dan aprila, o katerem Nemec pravi: „Am ersten April schickt man den Esel, wohin man ihn will“. Slovenska „babja vera“ pa misli, da bodo buče s tem bolj debele, ako je laž prav debela. Ker imamo v občini samo pridne ljudi, zavoljo tega so oni rečeno novico smatrali za dokaj nerodno izmišljeno šalo. Se-le, ko se je za gotovo zvedelo, da je občinski predstojnik prišel na Dobrno po orožnika in ga povabil seboj na lice mesta, še-le sedaj smo zadevo imeli za resnično. In žalibog, govorica bila je gola resnica.

Ali — resnica postala je uganjka. Živ krst ne more označiti osebe v občini, katera bi bila sposobna za kakršnokoli hudodelstvo, tem manje za to, da bi ubogega berača spravila ob glavo. Vsled tega tudi nismo mogli slutiti, da bi se bilo pripetilo zločinstvo. Siromaček bil je dobra duša. Sam se ni usmrtil, da bi potem glavo svojo odnesel v obližje poslopja. Bil je revež, ali neprijetnosti ni delal nikomur. Bival je več let na Klanecu. Lani živel je pri sv. Janžu. Stanoval je pri neke hiši z domačimi ljudmi skupno, a to miroljubnej dušici ni bilo posebno všeč. Posrečilo se mu je zvedeti za neko prazno kočjo blizu Dobrnice. In tje se je preselil ob novem letu. Kolikor je mogel, je ljudem ustrezal s krojaškim opraviлом. Toda dela imel je malo, kar je pač umevno, ako se pové, da je bil star že 72 let. Krojač pa velja, kakor znano, samo, dokler je še mlad. Pred nekaterimi leti mu je neki dober človek v občini pripomogel do male podpore iz podporne blagajnice za doslužene vojake. Kakor takšen dobival je na leto 24 gld. Za ta denar se je oblačil, kupoval si drva za kurjavo, tudi vozniku je plačal, ki mu je „imetje“ pripeljal v novo stanovanje. In že iz povedanega lahko sklepaš, da sirota ni maral biti nikomur nadležen.

Predstojeca vrstice napisane so iz tega vzroka, da se lahko razsodi njegov značaj. Sam bil je dober človek in sosedom ni delal nadležnosti. Kako je torej prišel ob glavo?

Trup iskali so v ponedeljek, v torek, v sredo, t. j. večeraj do poldne. Nikjer ni bilo mogoče nič zaslediti. Danes zjutraj so iskanje nadaljevali, in sicer — z uspehom. Našli so ga v zgorelem gozdu. Trup bil je obgorel, črevlji bili so nepoškodovani na nogah, ne daleč ležal je klobuk, ključ od koč, palica in peneznica z nekoliko krajcarjev. In s tem bila je rešena v resnici čudna uganjka, rešena na čast našemu pridnemu prebivalstvu.

Bilo je neki teden pred velikonočjo, da se je zasmodila trava blizu gozda. Mogoče, da si je kdo prižgal tobak ter zavrgel še gorečo žveplenko. No bodi temu, kakor hočeš, gozd začel je goreti. V bližnjem vinogradu kopali so kopači. Ti opazivši ogenj, hiteli so gasiti, oziroma kopati jame, da za- branijo pot plamenu. Imenovani krojač si je pa kruh iskal tudi z beračenjem. Gasilec se je pridružil še on, ki je ravno tam hodil po prošnji. Svojo torbo z milodari obesil je na drevo. Da mu je ista zgorela, to so gasilci videli. Šume je pogorelo v obsegu okoli pol orali. Na nekem torišču moral je berač biti sam, in tako ni videl nikdo, ko ga je zgrabil in zadušil švigajoči plamen. Na sedaj čez šest tednov najdenej glavi se za silo opazi še sled opekline. Glavo je pa bržčas kakšna živa spravila na torišče blizu hiše.

Opisana prigodba je od jedne strani sicer žalostna, od drugega stališča pa občana napolnuje z veseljem v tem obziru, ker se je v vsakem pogledu pridnim ljudem obvarovalo dobro ime.

Iz Ricmanj, 2. maja. Na III. nedeljo po Veliki noči vršila se je pri nas prelepa manifestacija katoliškega življenja. Prišla je tržaška katoliška družba, katerej so se pridružili mnogi verniki iz Trsta, iz tržaške okolice in Krasa v velikanski procesiji (vsaj pol ure dolgi) iz Trsta počastiti sv. Jožefa v tukajšnji romarski cerkvi. Namen sprevodu je bila goreča prošnja do sv. Jožeta za brambo sv. katoliške cerkve in njenega poglavarja p. p. Leona XIII. proti očitnim in tajnim napadnikom in za varstvo avstrijske države in našega presvetlega cesarja v teh nemirnih in kritičnih časih. Nasprotniki sv. cerkve, na čelu jim framasoni, zmiraj predrzniše divjajo proti cerkvi, in v naši ljubi Avstriji je tudi enaka borba na dnevnem redu, zato je pač umevno, da pravi katoličani in resnični domoljubi vse storé, kar bi za povišanje sv. cerkve in za blagor naše avstrijske domovine moglo biti uspešno; zraven pa tudi iščejo pomoči pri nebeščanih, ki naj nam pred tronom božjim izprosijo pomoči. Iz tega namena je katoliška družba tržaška na praznik varstva sv. Jožeta naredila spreved v tukajšnjo romarsko cerkev. Da se je procesija omogočila in res veličastno zvršila, ima največ zaslug družbin odborNIK velečast. gosp. Butignoni, ki je vse vrejeval in tudi romarjem pridigoval, razlagaje jim namen procesije in priporočevaje jim češčenje sv. Jožeta. Vodil je procesijo in imel slovesno sv. mašo prečast. kanonik Sinčič, ki je dolgo pot peš preromal vkljub svojim 66 letom.

Cerkev sv. Jožeta je bila zidana od l. 1769. do 1771., in pred velikim altarjem v velikih praznikih še zdaj gori tista čudežna svetilnica, ki se je sama od sebe užigala pred altarjem sv. Jožeta. Ta čudež, od prečastitega škofijstva vestno preiskan in potrjen, je bil povod, da se je tukaj odprla božja pot k sv. Jožetu, ustanovila istoimenovana bratovščina, v katero so bili o svojem času vpisani razni mogotci, tudi avstrijski nadvojvode, plemenitaši in imenitniki iz Trsta, kakor je razvidno iz bratovske knjige. Tekoče stoletje zaradi dolgotrajnih vojsk in posebno zaradi ljute borbe med krščanstvom in novošegnim neverstvom sploh ni bilo ugodno po- božnim bratovščinam, in tudi bratovščina sv. Jožeta v Ricmanjih je nekako zaspala. Sedanji duhovni pastir g. Koželj si veliko prizadeva, da bi pospešil romanje k sv. Jožetu in bratovščino prebudil iz omrtvila, in je v to svrhu pri prečast. škofijstvu že prosil za obnovenje in potrjenje pravil, odpustkov in privilegijev bratovščine. Naj bo vse na čast sv. Jožeta, v povišanje sv. cerkve in v blagor mile avstrijske domovine!

Dnevne novice.

(Dolenjska železnica.) Grof Hohenwart dobil je v petek iz Novega Mesta naslednji telegram: „Mestni zastop novomeški izreka vsem državnim

poslancem, ki so glasovali za zakon o dolenjski železnici, posebno pa slovenskim, svojo iskreno zahvalo. Župan dr. Poznik.“ — Jednak telegram je došel od ondot g. profesorju Šukljeju, v katerem mu naznanjajo, da je bil v slavnostnej seji zaradi zaslug za dolenjsko železnico soglasno izbran za častnega meščana. — V isti seji so bili za častne meščane izvoljeni: grof Taaffe, markiz Bacquehem in baron Švegelj. — Razven že omenjenih poslali so poslanecu Šukljeju zahvalne telegrame: Deželni odbor kranjski, mestni zastop višnjegorski, občinski zastop ribniški, občinski zastop šmihelski in slučajno zbrana družba gospode iz litijskega, višnjegorskega in zatiškega sodnega okraja.

(Tretji shod „Katol. političnega društva“) vršil se je sinoči ob 7. uri v redutni dvorani v Ljubljani. Kmalu po 7. uri se je zbralo nad 300 društvenikov in gostov. Shod je otvoril v odsotnosti predsednika prvi društveni podpredsednik, graščak in deželni odbornik g. Oton Detela ter z ozirom na dnevni red z zgovornimi besedami naglašal, kako velik vpliv je vsekdar imelo krščanstvo na duševni in gmotni razvoj človeške družbe in da bode tudi sedaj mogoče rešiti socialno vprašanje le na podlagi krščanskih načel. Sklenil je svoj nagovor z navdušenim trikratnim „slava“-klicem na presvetlega vladarja. Zbor je stoji trikrat zaklical „slava“! O nedeljskem počitku je jasno in temeljito govoril deželni poslanec gosp. Povše ter pojasnjeval posebno nedeljski počitek z verskega, zdravstvenega in gospodarskega stališča, kar nam potrjuje tudi zgodovina. Nasvetoval je tudi v tem oziru resolucijo, ki je bila soglasno sprejeta. O drugi točki „Prvi majnik“ je govoril vrednik Ig. Žitnik, pojasnjeval sedanje žalostne socialne razmere med delavci in delodajalci in naglašal, da se more to vprašanje rešiti le po krščanskih načelih. O tretji točki „Politični razgled“ je poročal g. A. Kalan ter v poljudni besedi podal sliko najnovejših dogodkov, osobito v Avstriji in v ožji naši domovini. Koncem govora je omenil uspešnega in marljivega delovanja naših državnih poslancev ter predlagal naslednjo resolucijo, ki je bila soglasno sprejeta: „Katol. politično društvo“, zbrano na mnogobrojno obiskanem III. društvenem shodu v Ljubljani dne 11. maja 1890, uvažujoč težavno stališče slovenskih državnih poslancev, izreka jim iskreno zahvalo, ker so vsikdar neumorno, vstrajno, previdno in tudi z uspehom zastopali gmotne in duševne koristi slovenskega naroda.“ — Govore objavimo o priliki.

H koncu je gosp. Koblar izrazil željo, naj bi odbor „Katoliškega političnega društva“ vplival na to, da nehajo osebni prepiri v našem javnem življenju. Na to omeni vrednik našega lista, da so bili doslej konservativni listi, osobito v Ljubljani, vedno le v defenzivi in se kolikor mogoče izogibali osebnim napadom. Gosp. dr. Šušteršič je natančneje označil ta boj ter z ozirom na taktiko nasprotnikov naglašal, da je v sedanjih razmerah tako nasprotje neizogibno. Ob 9. uri je gosp. predsednik sklenil zborovanje, pri katerem je bil kot zastopnik političnega oblastva navzoč magistratni komisar gosp. Robida. — Danes je prvi društveni podpredsednik, gosp. Oton Detela, brzojavno sporočil gg. slovenskim državnim poslancem na Dunaji priznanje in zahvalo na uspešnem delovanju.

(Učiteljski sposobnostni izpiti) vršili so se na tukajšnji pripravnici minoli teden. Oglasilo se je devet kandidatov in osemnajst kandidatinj za ljudske in jedna kandidatinja za meščanske šole. Sedem kandidatov je prestalo izpite za ljudske šole z nemškim in slovenskim poučnim jezikom, dva za šole z nemškim in jeden s slovenskim poučnim jezikom. Od kandidatinj jih je 17 prestalo izpite za ljudske šole z nemškim in slovenskim, jedna z nemškim učenim jezikom. Kandidatinja za meščanske šole je prestala izpit z nemškim učenim jezikom.

(Iz Dubice) v Bosni se nam poroča: Vreme zadnjih 15 dni je bilo jako nestanovitno, dežja imeli smo preveč. Koruzo malokje osipali. Sadja bomo imeli letos malo, cvetja je bilo malo. Slive celó niso cvele, ker so jih minolo leto preveč gosenice objele. Turki imajo tri džamije, katoliki pa še sedaj nimamo primerne cerkve. Presvetli cesar nam je podaril 300 gld., vkupe imamo 1100 gld. — V bližnji hrvatski Dubici se je dne 5. t. m. zgodil grozen zločin. Sprla sta se brata Kovačevića zaradi neke meje. Starejši je bratu pobil okna in hotel ulomiti vrata; mlajši ga je udaril s sekuro in ubil.

(Uvoz živine iz Avstrije v Italijo.) Po dopisu kr. prefektore v Laškem Vidmu z dne 28. aprila t. l.

je kraljevo italijansko ministerstvo odredilo, da je zaradi goveje kuge v gobci in na parkljih na Goriskem uvoz živine iz Avstrije v Italijo dopuščen samo čez mejišča Visco, Visinale in Kormin (železnična postaja Laški Videm); toda živina mora prebiti poprej petdnevno opazovanje. Ta odredba je z dnem 27. aprila t. l. stopila v veljavnost.

(Letno poročilo) graškega „Christl. Kunstverein der Dioecese Seckau pro 1889“ nam pové, da je društvo, ki stoji pod pokroviteljstvom prevzvišenega knezoškofa Zwergerja v Gradi, imelo 2999 gld. 19 kr. dohodkov, od katerih je prihranilo za hude čase 1480 gld. 93 kr. — Izvrsten list „Kirchenschmuck“, ki se naročuje za 2 gld., stal je društvo na leto 1485 gld. 94 kr., nesel mu pa le 1281 gld. 33 kr., primanjkljaj trpela je društvena blagajna, katerej želimo „prav dobro letino“. Kdor more, naj pristopi temu društvu z 1 gld. letnine. Za izboljšanje umetniškega ukusa storilo je že neizmerno veliko. Načelnik temu društvu, g. prof. T. Graus, je tudi po Slovenskem dobro znan.

Raznoterosti.

— Genijalen tat. Dunajska policija je zaprla te dni klaviteza in posebno izurjenega tata. Piše se Adolf Ballees, bajé brivec, a zadnji čas je živel le s sleparijo in tatvino. Posebno veselje je imel do deških sukenj in smodek. Obleko je kradel na ta-le način: Hitel je tu pa tam k dečku, opomnil ga, da je suknja na hrbtu raztrgana, in naj mu jo izroči, da jo zašije, sicer bode doma kažnjen. Deček je prestrašen suknjo slekel, slepar pa mu jo je zgrabil iz rok in bežal z njo. Tako je pokral več kakor dvajsetim dečkom lepe zimske suknje. Na poseben način je prišel tudi do smodek. Šel je k mnogim zdravnikom, predstavil se jim, prosil jih vizitnice, da jih priporočijo gotovim bolnikom. Dobivši od zdravnikov vizitnice, napisal je na čisto stran izmišljeno naročbo, kakor: 100 viržinj, 50 trabuceo, škatljico najboljših cigaret itd. Na to je šel v bližnje trafice, kjer so dotične zdravnike vsekako več ali manj poznali, dobil z vizitnicami smodek. Suknje kakor tudi smodeke je potem prodajal in živel se s sleparskim denarjem.

Telegrami.

Dunaj, 12. maja. Član gospodske zbornice knez Hugon Salm-Reifferscheid je umrl.

Dunaj, 12. maja. Grof Taaffe je naznanil, da je cesar sklical delegacije na 4. dan ju-

nija v Budimpešto. Češki klub je sklenil, da bode glasoval za gališko zemljiško odvezo. Peticijski odsek je sklenil vladi odstopiti peticijo vsled delavskih izgrediv v Bilovci (Wagstadt) oškodovanih trgovcev za državno odškodnino z naročilom, da stvar preišče in predloži dotično postavo.

Karlovc, 12. maja. Včeraj je bil slovesno vmeščen novoizvoljeni patrijarh. Zbralo se je mnogo srbskega ljudstva vseh stanov, ki so navdušeno izražali svojo udanost cesarju.

Madrid, 11. maja. V senatu je bil prečitan kraljičin dekret, s katerim se je odpuštila generalu Debanu ostala kazen.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	teplotomera po Celziju			
10	7. u. zjut.	730.9	17.2	sl. jzad.	jasno	0-00
	2. u. pop.	730.8	21.0	sr. jzpad	del. jasn.	
	9. u. zveč.	731.5	14.8	sl. zap.	jasno	
11	7. u. zjut.	732.0	16.0	jzpad	jasno	2-00
	2. u. pop.	730.8	25.2	"	"	
	9. u. zveč.	731.5	16.0	"	"	

Srednja temperatura obeh dni 17.7°, in 19.1°, za 4-7° in 6-0° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

12. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	89	gld.	45	kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " 16 %	89	"	05	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	110	"	10	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	65	"
Akcije avstr.-ogerske banke	947	"	—	"
Kreditne akcije	299	"	25	"
London	118	"	15	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	39 1/2	"
Cesarski cekini	5	"	56	"
Nemške marke	58	"	—	"

Zahvala.

Gospod Fran Galle iz Bistré podaril je povodom smrti svojega očeta graščaka Karola Galle-ta magistratu za mestne uboge 50 gld.

Mestni magistrat ljubljanski,
dne 8. maja 1890.

Oznanilo.

Na Rožniku pri „Dreniku“ otvorjena je (3-2)

gostilna.

Dobi se vino, pivo, kava, mleko in mrzle jedi.
Uhod na Drenikovo jc torej prost.

Katoliška Tiskarna
priporoča raznovrstne
vizitnice
po nizki ceni.

ALBERT SAMASSA,
o. in kr. dvorni zvonar, tovarnar za stroje
in gasilno orodje v Ljubljani,
priporoča se
za instalacije vodovodov
z zagotovitvijo najcenejše in najsolidnejše postrežbe.
Oblastveno koncesijonovana in že 17 let v tej stroki delujoča, z lastnimi modeli bogato oskrbljena tvrdka daje p. n. hišnim posestnikom in obrtnikom največje jamstvo za korektno in najboljšo izvršitev naprav. (3-3)
Proračuni troškov se na zahtevanje radovoljno izdelajo.

Št. 8349.

(3-2)

Razglas.

V torek 6. dan t. m. je pri tukajšnjem konjaču neki domači njemu v opazovanje poslani **pes poginil in sekocija je dokazala, da je bil stekel.**

Vsled tega se na podlagi postave z dne 29. februarja 1880. leta, drž. zak. št. 35, od današnjega dne počenši

tri mesečni pasji kontumac

za celo mesto vpelje, in ukaže, da smejo psi v tem času le s trdno torbo okoli letati, ali pa se morajo zunaj hiše voditi na vrvi.

Psi, ki bodo prosto brez torbe okoli letali, bodo se polovili in pokončali, proti nemarnim lastnikom pa se bo postopalo po dotičnih postavnih določbah.

Ob enem se omenja, da bode postavne varstvene naredbe za 4 kilometre daleč okolo mesta vpeljalo c. kr. okrajno glavarstvo.

Mestni magistrat ljubljanski,

dne 8. maja 1890.

Razglas.

Svojim p. n. zavarovancem naznanjamo, da smo s 1. dnem maja t. l. opustili dosedaj uvedeno neposredno plačevanje zavarovalnih premij nam na Dunaj ter

izročili inkasovanje vseh zavarovalnin

svojemu glavnemu zastopniku v Ljubljani, g.

Ignaciju Valentinčiču

(pisarna na sv. Petra cesti št. 73),

kjer naj se odslej vplačujejo vsakotere zavarovalnine.

NA DUNAJI, meseca maja 1890.

Generalna agentura na Dunaji vzajemno zavarovalne banke „KONKORDIJE“.

(3-1)

P. n.

Dozvoljujem si visokočislanim gospem in gospodičinam uljudno naznaniti, da bom otvoril v sredo, dne 14. t. m. v hiši gosp. Drese-a na glavnem trgu h. št. 5 v Ljubljani

specijalno prodajalnico za izdelano žensko in dekliško obleko.

Nakupil sem mnogo blaga po nizki ceni, kar mi omogoči dokaj ceno prodajo. Ker je baš sedaj sezona potekla, ponudim čast. gospem **dežne plašče, jaquete in cele toalette mnogo pod ceno.** Priporočim torej svoje podjetje prav toplo ter opozarjam, naj porabijo čast. gospe in gospodičine prilžnost v nakup vsakovrstnih

strogo modnih izdelkov

po izredno nizki ceni. Potrudil se bodem, povsem zadovoljiti čislane p. n. naročnice.

Naročila po meri na vsakovrstne toalette izvršujejo najboljše delavne moči po najnovejših uzorcih in modelih, povsem trpežno, prikladno in točno. — Prosim tedaj blagovoljne naklonjenosti ter jamčim za dobro blago, točno izvršitev in nizko ceno.

Velepoštovanjem

Karol Kmelniger.